

CRÒNICA

d'un cap de setmana

Barcelona
27-28 de juny de 2009

27 de juny, 8 del matí. A Orfila la germandat es disposa a emprendre el camí cap a Vinaròs. Carreguen el camió del inseparable Jimenez amb tot el necessari per fer el millor espectacle del "mundo mundial", fins i tot s'emporten l'escala (Per què? Ni idea.)

Arriben a lloc, mig perduts, però tenen una fàcil solució: hi ha gent que ja hi és, que millor que la seva ajuda! El diàleg... sense comentaris, però van aconseguir que arribessin a lloc.

Aparquen cotxes, descarreguen gegants (bé uns descarreguen i els

altres miren, és com assistir a unes classes de munta i desmunta en directe, i... gratuïtes!) Ah! problemes per plantar, clar amb tanta calor ningú volia caminar molt, al final la cap de colla aconseguí que plantin on els hi han dit.

Fa molta calor! I clar, davant del mar qui no té ganes de mullar-se! Tots directes a l'aigua de cap. Tant nens com no tan nens es banyen i juguen. La cap de colla mentre es menja unes braves i pensa: - Que juguin que juguin que després estaran més mansos!.

Foto: Rosa L.

Foto: Rosa L.

Bua, bua!
i jo lligat!!!

A la 1:30 arriba l'hora de recollir i retrobar-se amb els gegants de nou. Però tenim un problema en aquest poble no es dutxen, increïble, tan sols es renten els peus! L'enginy d'alguns genis en arts escèniques troben la manera (ells no ho diuen però van ser entrenats per Mc Giber). No cal comentar, les imatges ja diuen prou per si soles.

El problema va créixer mes tard quan se'n van adonar els de l'ajuntament, veient el que consumien en aigua, van tancar la clau de pas. Un alt percentatge de "germaneros playeros" van quedar amb la salabor de aquesta magnífica platja.

Un cop tots units i lligats els gegants, de la millor manera possible, perquè no s'escapessin a fer un banyet, van tots a dinar. Com que el president de la Germandat no tenia ganes de patir, per si se li perdia algun component del grup, va decidir que tots, i quan dic tots vull dir tots, s'agafessin a una corda prou llarga com per poder-los portar tots en fila, així segur que arribaven tots sense cap baixa.

A dinar!

Es pot comprovar les cares de satisfacció d'uns, d'altres juguen i un.... dorm!

Fotos: Joan B. i Cecília A.

Foto: Joan B. i Cecília A.

Els nens se'ls veu amb interès, la profe explica i ells escolten.

Després d'una paelleta, una macedònia i una cremadeta (trampa perfecte per els cafeteros, alguns no oblidaran la cremadeta), van en busca del cafè esperat. Però abans cal que tots vagin cap els cotxes, aparcats quan van arribar a la plaça de toros, per allò de que si es perdien i no els trobaven poguessin dir: - "la plaça de toros cap on cau?", i vestir-se adequadament ja que fins aquell moment semblaven més turistes que membres d'una colla.

Abans de les 6 tots preparats al lloc d'inici per començar "l'espectacle". El penó en mans del Patro (que li volen fer un contracte com a portador fix), faixes posades i gralles afinades.

Foto: JLG

EXCLUSIVA

Els avis segur que no han fet servir protecció solar!
L'últim cop que se'ls va veure estaven ja massa morenets.
Segur que ja havien fet alguna escapadeta a la platja.

Foto: JLG

Foto: JLG

Arrenca la cercavila.

Però, mare meva, davant dels nassos i tothom sorprès per la seva presència, bocabadats, sense fer grans comentaris ja que sabien el risc que comportava, reconeixen al guia de la colla organitzadora. El creien desaparegut, buscat per les forces de l'ordre a tot el món i el tenien allà, davant seu, al més buscat del planeta: Osama Bin Laden. Tots atents a les seves instruccions es van portar millor que mai, per el que pogué passar.

L'Andreu i la Colometa s'havien quedat amb ganes d'un banyet i en un moment de descuit es van desviar cap a la platja, aconseguint mullar-se els peus. Alguns banyistes s'espantaren en veure'ls.

Foto: Joan B. i Cecília A.

Un recorregut que no estava gens malament i amb la companyia de la calor, arriben al final. Un cop allà toca esperar que arribin la resta de colles i unes quantes jotes pròpies de la terra.

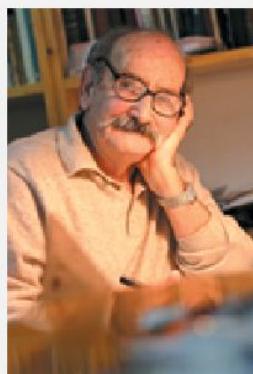

Mentrestant descobreixen que una component de la colla té un art especial per fer amistats! Mariví que té ví, tatuada i firmada per dibuixant del Drac d'or. Tots al·lucinats, per la fluïdesa de conversa amb el citat dibuixant. El que jo penso es que volia tenir una obra seva fos com fos, i ho va aconseguir. Com que la resta de colla veia que cada cop la confi anava a més van anar a buscar al seu marit perquè fes acte de presència. En arribar ell tot va tornar a la normalitat.

Foto: Joan B. i Cecília A.

Tots van passar per sota de l'Andreu. Molt il·lusionats anaven entrant un per un i aixecant al mític gegant. Com es pot veure en la foto la cara d'alegria era notable.

Jordi Macabich

Dibujante jubilado, a sus 80 años, es una persona en constante actividad. Incapaz de estar quieto y de dar un no por respuesta, aprovecha su tiempo libre para ayudar a los demás, ya que para él "trabajar es una distracción". De vez en cuando, pasa por su agencia de dibujantes, "**Bardon Art**", imparte clases de dibujo gratuitas una vez por semana a vecinos del barrio en el Casal, y colabora en la confección de un gegant en el taller del Ayuntamiento para la próxima Fiesta Mayor. Todo ello, sin olvidar las tertulias semanales con sus colegas dibujantes en el Bar Serra y los viajes que realiza **para asistir a las ferias de dibujantes que se celebran durante todo el año en distintas partes de España.**

Un cop desats els gegants, no se si com a tradició o per normes del contracte del cap de setmana, van estar fent una estoneta, a banda i banda del carrer, onades i ovació a tot vehicle amb rodes que passés per davant d'ells... el follonero nº1, el Sr. Blanco, el qual els ha de donar moltes classes encara, per ser com ell, va ser el promotor.

Foto: Joan B. i Cecilia A.

Els conductors van cap els cotxes i els no conductors cap al cole-dormitori a esperar-los allà. Munten matalassos en un gimnàs compartit amb la colla de l'Hospitalet (si, la del dibuixant, el del tatoo). Els hi donen pica pica sopar i decideixen uns anar a fer nones directament, ja que els portadors petits ja feien llufa, i els altres a fer geladet.

Au, pobres, tornen a caminar cap el lloc de plantada. Envaeixen la gelateria, clar són tant pocs que quan arriben ja no cap ningú. Que si un gotet gran amb dos boles, que si un gelat petit amb una bola, que si un granissat, que si un batut, però qui realment va gaudir, per la dimensió del seu cucurutxo, és Sara, que tampoc fa falta fer cap comentari veient la imatge del moment, que es podria classificar com va dir el Jimenez: "- Esto es más grande que la picha de un elefante". Quan ho llegeixi dirà que sempre estan pensant en el mateix!

Tothom satisfet emprèn el camí de tornada. Ah!!! Que veuen!!! La platja, cinc components decideixen anar a caminar per l'aigua, com a nens es treuen les sabates i vinga que fa calor!

Uns amb més sort i d'altres amb menys (ho dic per els pantalons mullats, je je) arriben al final del recorregut, es disposen a posar les sabates de nou, però abans comproven si van els "rentapeus" i bingo, ja han tornat a donar l'aigua! Clar els Andreuencs ja feia hores que no se'ls veia per aquella zona. Es retroben amb una part dels companys, ja que la resta s'ha anat confonent amb la gran quantitat de gent que hi havia per el carrer. Passejadeta per la fira i ulladeta als hippies (hi ha rumors que algú va pujar al martell, però no tenim imatges gràfiques que ho corroborin).

Van arribant a l'escola per grups. El primer que arriba, (que són els que no he perdut de vista al fer el reportatge nocturn), van entrant en silenci, pijames, rentar dents i al sac... menys un "Luciérnaga Sebas" pul·lula amunt i avall, busca el pijama, el troba, va a la dutxa, mecatxis no hi ha aigua, torna a entrar, a desar el que no havia fet servir, remena i remena. El seu mecanisme lluminós (que jo l'aconsellaria de dur piles de recanvi, per si es gasten, que nada es eterno...) va il·luminant el seu camí com un far quan avisa als seus vaixells dient: "- Aquí estic jo!". Per fi apaga i s'estira. En aquell moment arriben els segons.... fan el mateix que els primers, però amb la diferència que la "Luciérnaga Marta" (i cap de colla, esmentada abans) aprofita la mega lot per fer publicitat i després vendre més al "merchandaising". El segon grup ja dorm. Més tard arriben els de la colla contrària però això no cal més comentari.

Durant la nit, uns es mouen, els altres ronquen i d'altres parlen. A les 6.30 es sent una veu que diu: "- ostres nen las seis i media levanta". Devien intentar no fer soroll però no ho van aconseguir, la gent, mica en mica es va despertant. Creiem que teníem tres roncadors oficials, però hem comprovat que en hi ha un quart que s'està entrenant (la foto no és sonora però tenen testimonis que ho poden afirmar), vice vice que t'estàs guanyant el càrrec!!.

Miro al voltant i els veig mig desperts, els de l'esquerra en el seu lloc i els de la dreta... mare meva els de la dreta, han tingut problemes tècnics. El Jordi B. ha cedit el seu lloc a la Mariví (la del tatoo) i ha preferit mudar-se al costat del Jaume, ja que el seu pare, "Lucièrnaga Sebas" (no em perdeu el fil), havia quedat col·locat en una altre lloc. La mare del nen ,(la dona de "Lucièrnaga Sebas". Aneu agafant el fil, no?), s'ha espantat al principi, ja que es pensava que el nen havia crescut de cop i a sobre amb el sexe canviat. En comprovar que tant sols és un canvi de posició s'ha assegut a mirar el panorama.

L'única que no devia estar molt bé amb els seus compis, era la Sònia (una de les que bufa la gralla) que, dissimuladament i sense agafar la màrfega, s'ha anat desplaçant amb els veïns de davant, amb una forma de desplaçament de croqueta-cuc. Aquí he d'opinar, els veïns no eren tant guays. Al matí vaig tenir un esglai al anar al wc. Em vaig quedar tancada dins. Amb l'orella a la porta sentia gent rentant-se i vaig començar a picar. Primer discretament i dient: "- Què hi ha algú?" i res de res, després ja ha eren els cops més forts i els crits més sonors. Una companya, a la que he d'agrair a que sortís a mig dutxar (tot plegat estil còmic), em va treure d'aquell cau sense sortida!!! Ara ric, ric, ric, en aquell moment gens. Elles es van seguir rentant les dents.

Mica en mica tothom guarda les seves coses, i surten per anar marxant. Alguns van aprofitar a donar uns xuts a la pilota, no sabem si per vèncer la mica de son que quedava o enganyar a la panxa fins anar a esmorzar. Aquest va ser massiu, crec que el del bar on van anar encara se'n recorda d'ells. Cal esmentar el mega bocata de torti de la Sra. Ceci, que va compartir una miqueta de torti amb el seu Joan, però això si, sense pa (no se si li perdonarà aviat o no. Ell volia pa i ella que no. I tant si s'ho creieu com no, el pobre ni una molleta de pa).

La jefa recollint el record!
Un plat per la nostra preciada cole!
El vice segur que el cuidarà molt bé!

Foto: Joan B. i Cecília A.

El viatge de tornada sense problemes, tot bé. En arribar a Sant Andreu els vaig trobar a l'església esperant al camió, trankils ells, buscant l'ombra i un lloc per descansar. En arribar els gegants van esperar a entrar-los ja que dins estaven fent ofici. Quan la gent sortia ells estaven preparats per entrar. Vull puntualitzar que la tercera joventut és intel·ligent, perquè es sentien comentaris varis, però el millor de tot va ser: "- Estos habrán ido a dormir a algún sitio porque se llevaron los colchones i todo". Ai madre, els hi deixarem un dia perquè hi dormin!

Un cop tot ordenat s'acomiadem, contents.

Havien passat un finde guay!

Vinaròs no els oblidarà, i jo tampoc, sense ells aquest reportatge no hagués estat possible. Gràcies a tots per deixar-me venir.

Gemma E.A.

Foto: Joan B. i Cecília A.